

'Je moet altijd de slechtste zijn in de band, anders leer je niets'

Stefanie Mannaerts van Brutus

Tot het uiterste

Met hun stevige, maar toch heel melodieuze hardcore was het Leuvense trio Brutus een van de meest opvallende acts op Eurosonic. Vooral Stefanie Mannaerts viel op met haar dynamische drumwerk, dat uiteenliep van sfeervolle passages tot een enkele blastbeats, en krachtige vocalen. Reden genoeg om eens even in gesprek te gaan met deze dame.

tekst en foto's Kevin Pasma

Het is een interessant contrast: Mannaerts komt op het podium heel krachtig en zelfverzekerd over, maar blijkt behoorlijk kritisch op haar eigen spel. En op haar stem, wat misschien ook logisch is, wetende hoe de band is ontstaan. 'We hadden niets in gedachten. En vooral niet dat ik moest zingen, anders had ik nooit ja gezegd', glimlacht de Vlaamse. 'We zijn gewoon beginnen met spelen; een keer per week samenkomen. Toen we een keer benaderd werden voor een optreden, hebben we gewoon ja gezegd; anders komt het er nooit van. We speelden al jaren in onze oefenruimte, en toen moesten we een beetje vorm geven aan onze jams. Zo simpel was het

eigenlijk. We moesten klaar zijn voor een optreden. We hebben vijf liedjes geschreven, en dat was het.' Dat klinkt makkelijk, maar de band speelde in die tijd ook het legendarische hardcore-album *The Shape Of Punk To Come* van Refused integraal. Toch niet de makkelijkste kost. 'Ik heb dat aangepakt door het gewoon geheel uit te schrijven', verklaart Mannaerts. Die aanpak hanteert ze echter niet bij het eigen werk: 'Totaal niet. Ik bepaal wel voor mezelf wel welke ritmes werken en welke niet. En welke ik kan spelen als ik moet zingen. Maar ik schrijf niets uit. Wel probeer ik alles in de preproductie vast te leggen, want soms doe ik dingen zonder erbij na te denken,

Slagwerkkrant.nl/swkplus

- Brutus speelt *Horde* (Live Session)
- Repetitiekot: Brutus minidocumentaire (7 min)

maar dan merk ik wel dat het alle kanten uit gaat, omdat ik te enthousiast word.'

Harder

De preproductie is een belangrijk proces geweest voor de opnamen van debuutalbum *Burst*. 'We schrijven alles met z'n drieën, en voor de preproductie van onze plaat hebben we Pieter-Paul Devos benaderd, de zanger van Kapitan Korsakov en Raketkanon. Hij heeft heel veel geholpen met de zanglijnen. Ik had nog nooit gezongen in de studio, en sommige lijnen moesten nog geschreven worden. Ik had hem echt nodig. Wat we daar hebben gemaakt, hebben we geoefend en een maand

later hebben we het album opgenomen.' Die opnamen vonden plaats bij Rain City Recorders in het Canadese Vancouver. 'Dat was goedkoper', verklaart Mannaerts. 'Daar heb ik dezelfde kit gehuurd als ik normaal heb: een Gretsch USA. Mijn eigen kit is nu acht jaar oud, denk ik. De bassdrum is 22"x16"; ik heb een 12" tom op een snarestatief en de floortom is 16". Ik kan niet alle kits stemmen, maar deze ken ik gewoon heel goed, dus we gingen gewoon dezelfde kit bestellen. Die vijftig dollar was heel goed besteed! Alleen de snare was anders. Ik speel altijd op een Ludwig Classic Maple, wat best moeilijk is, want ik merk dat een metalen snare veel makkelijker gaat qua volume. Op die houten snare moet ik wat harder werken. In Vancouver heb ik een metalen snare van Dunnett gebruikt. Dat was heel vet. Qua bekkens speel ik alles op Sabian. Ik heb een 15" HHX hihat, een 19" HHX Legacy crash en een 22" HHX ride.'

Combinatie

'Als ik gewoon drums moet opnemen, verbaas ik mij eigenlijk altijd over hoe snel dat gaat. Zingen put mij volledig uit. Die combinatie is moeilijk. Ik heb daar lang op

moeten oefenen en volgens mij ben ik nog steeds aan het oefenen.' Desondanks is het idee om een zanger te nemen vrij snel overboord gegooid: 'Als het goed gaat met drie man, dan moet je het maar gewoon laten werken. Het is nu een klein clubje dat perfect is. Ik heb in veel bands gezeten waarin karakters botsten en nu, omdat het eindelijk goed ging, moesten we het gewoon zo laten. Ik had dit met niemand anders willen doen.' 'Toen ik begon te spelen, zat ik in een punkrockbandje. Ik had wat basisingetjes van een vriendin geleerd en daarna heb ik vijf jaar leren spelen in bands. Ik kon echt niets, maar door gewoon veel te spelen, werd me veel bijgebracht.' Glimlachend voegt ze daaraan toe: 'Je moet altijd de slechtste zijn in de band, anders leer je niets.'

Uiterste

Het moge duidelijk zijn: Mannaerts is haar eigen grootste criticus. 'Ik heb middelbaar muziekonderwijs gedaan aan de Kunsthumaniora en later een bachelor bij PXL in Hasselt. Die drummers daar waren echt ongelooflijk; belachelijk goed. Toen ik binnen was, snapte ik meteen: ze hebben één

domme kloot nodig en dat ben ik. Maar dat pusht je wel: als je altijd de minst goede bent, dan móét je mee. Ik ben blij dat ze me hebben toegelaten.' 'Ik was in het begin zo stijf als een hark. Ik heb heel veel goede leerkrachten gehad, en daar heb ik veel geluk mee gehad. Die hebben mij echt gepusht tot het uiterste. Althans, ik hoop dat het uiterste nog niet bereikt is, want het is nog geen tiende wat ik wil.' Mannaerts pusht ook zichzelf: 'Maar soms op een verkeerde manier. Je gaat driehonderd procent voor iets en de rest wordt dan bijzaak. Ik heb heel veel tijd moeten steken in de combinatie zingen en drummen, maar daardoor had ik ook zes maanden geen paradiddles gestudeerd. Dat drummen moet nu zelf ook weer twee stappen verder.' 'Mijn eerste echte instrument was klassieke piano, maar op m'n dertiende ben ik met slagwerk begonnen. Dat gevoel kan ik niet uitleggen. Ik speelde altijd piano, en dan dat moment dat je twee stokken vasthoudt... Dat was het beste moment ooit. Toen heb ik van mijn ouders een Tama kitje gekregen uit de jaren tachtig, en dat was puur goud. Althans, ik denk dat het Tama was; het logo was er met rode stift opgeschreven...' ■